

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

L'Estatut serà discutit el mes que ve. Cal que la nostra catalanitat essencial, alerta i decidida, estigui a to amb la transcendència del moment.

ANY I

GIRONA, 26 DE MARÇ DE 1932

NUMERO 8

Agrarisme subversiu

Dèiem darrerament que la República ha dictat un conjunt de disposicions, de termes generals encertats, en relació amb l'agricultura. Però que en l'aplicació d'alguna d'elles, s'ha donat peu a què es desenrotllés una campanya d'un pujat agrarisme subversiu, que com a liberals havíem de denunciar a la consciència liberal del país.

Això és el que ha esdevingut en les comarques de Girona, amb motiu de les demandes de revisió de contractes d'arrendament de terres.

Es evident que la disposició legal té una finalitat inatacable: el corregir els abusos existents, quan es paga de la terra un preu abusiu. Ja no és tan equitativa que la base reguladora del preu sigui a tenor del que es pagava l'any 1914, puix que evidentment les particularitats de la vida econòmica d'aquella data i les presents, són ben distintes; puix que la guerra ha alterat radicalment les modalitats de l'economia tant col·lectiva com privada.

Passem, però, per aquesta deficiència legal i acceptem les mesures establertes tal com ho han estat, per a preguntar: Quin ús s'ha fet de la revisió de contractes en les nostres comarques? Ha estat amb la cura que exigeix el delicat del cas i la situació de la nostra vida pagesa?

Evidentment, no. Els promotors d'aquesta campanya han recorregut els pobles rurals, maldant sense atenuacions per a provocar com més demandes de revisió millor. Han encès una guerra sorda en mants indrets, sense pensar en els estralls morals que produïen. No s'han detingut a considerar si, abusant d'el confusió del moment i l'ignorància dels medis rurals, excitaven sense raó suficient, a emprar uns procediments que podien revertir en contra dels que els utilitzaven, en tant quan rompien un estat social i encenien un vesper.

Negar que hi ha hagut abusos per part d'una part de propietaris, seria innocent. Contra aquest abusos anava la mesura legal. Negar que la rèplica a l'abús ha estat un altre abús, provocant un nombre considerable de demandes sense base moral, fóra una covardia. I l'abús mai no justifica l'abús.

S'ha abusat excitant l'egoisme d'alguns, augurant-los beneficis que no era fàcil d'obtenir; s'ha abusat excitant en bloc a interposar revisions, sense aquilatar la raó de cada cas; s'ha insinuat als pagesos l'imminència d'estats de fet i de dret que canviarien la faç de la propietat rural, i en dir això, no alludim a propagandes desfermades fetes amb la bandera desplegada del comunisme, més o menys llibertari, sinó de campanyes a mitja veu, però amb insinuacions que per ésser velades i vergonyants, augmentaven els confusionsisme exacerbats del moment i especulaven en l'ignorància desfigurada per idees sentides i mal compreses.

Així hem pogut veure coses extraordinàries i hem rebut experiències de primera mà, que ens permeten blasmar aquestes propagandes. Així hem estat consultats per pagesos que, ja firmada la demanda revisional, no s'amagaven de dir que pagaven un preu just d'arrendament; així hem vist arrendataris que sota amenaça de revisió, han comprat la terra que menaven a un preu exorbitant superior al que representava la renda de la terra arrendada; així hem vist casos d'arrendataris que havien demanat "per favor" el tros, s'havien fixat el

preu, i no obstant no tenien empatx de promoure el judici; així hem vist demandants que promovien revisió del contracte d'unes terres que es produïen en collita, gairebé l'import del preu de compra de la mateixa terra; així hem vist arrendataris que han demanat revisió d'unes terres arrendades a baix preu, mentre eren propietaris de terres arrendades a un preu alt, essent similar la qualitat d'unes i altres; així coneixem termes municipals on els contractes abusius es comptaven amb els dits d'una sola mà, i que les demandes eren per dotzenes i dotzenes.

Un altre tret a constatar: fictícies o no, les relacions entre els elements components de la pagesia catalana, i en especial gironina, eren cordials en termes genèrics. Doncs bé: en molts casos, malgrat aquesta cordialitat, els arrendataris han promogut la revisió de contracte sense una gestió amistosa prèvia a l'exercici de l'acció judicial; amb la qual cosa han comès una incorrecció que ha enfondit el greuge, i moralment s'han comportat amb alevosia i desconsideració sense justificació.

I res d'això no han tingut present els "meneurs" d'unes propagandes portades, com si diguéssim, a "preu fet". La qüestió era produir demandes, justificades o no, anant més enllà, força més enllà, del que era finalitat de la mateixa disposició legal. Era el "leit motiv" un lucre? Era un afany electoral? Eren les dues coses a la vegada?

I no obstant tanta porfira, la campanya, esguardada en conjunt, ha estat un fracàs, perquè menys de dues mil demandes en sis partits judicials, quan els arrendataris són potser trenta, potser quaranta mil, potser més, representen un percentatge insignificant.

Si la nostra admirable pagesia conserva el seny, veurà que obrant com alguns han obrat ara, no resol cap problema. Veurà com els illusos es quedaran amb el desengany, conseqüència de la fallida de llurs fantasies utòpiques, portades en part per l'egoisme, en part per la malícia. No en culpin, sinó a ells mateixos. Però pensin què, després dels redemptors ficticis vénen els polítics responsables, els de consciència liberal, que defensaran sempre les causes que clamen i necessiten justícia.

J. DE CAMPS I ARBOIX

Partit Catalanista Republicà

Ahir divendres va tenir lloc la reunió reglamentària del Consell Regional del P. C. R. de les comarques de Girona, constituït pels representants de cada partit judicial.

Es canviaren amplies impressions sobre el moment polític; es planejaren projectes de propaganda i constitució de nous núclis adherits, i es nomenà el Comitè comarcal per cada una de les sis comarques gironines.

El curs de les obres d'adaptació del nou local social de "Foment Catalanista Republicà", permet esperar que a darrers d'abril podrà tenir lloc l'inauguració.

Es projecte celebrar amb festeigs adients aquesta inauguració.

CATALANISME, SEMPRE

Suara Rovira i Virgili — que ens regala sovint amb la seva fecúndia articulista — reincidia brillantment en la seva antiga i perseverant opinió de què, com mai, calia fer catalanisme i sentir-nos com mai catalanistes. Té raó l'egregi escriptor.

Catalanistes com mai! Catalanisme com mai!

Ara precisament. Ara! en aquests moments que el catalanisme és quelcom natural dels catalans i dels partits catalans, de tots, tots, els catalans i de tots, tots, els partits polítics de Catalunya.

Catalanisme encara, repetim, perquè el catalanisme és de sempre, perenne com la fulla de pi — eterna primavera —.

Si el catalanisme ha fet guanys remarcables després de la Dictadura i sobretot després de la República, han estat guanys — beneficis siguin! — d'extensió, més que de profunditat. El catalanisme és patrimoni de tots, dretes, esquerres i centres; com més catalanistes, més hem de voler que el catalanisme sigui de tots i no sigui solament cosa nostra exclusiva.

Per això sospitem del catalanisme dels catalanistes dogmàtics, què, en dir-se catalanistes intenten adjudicar-se un denominatiu per a ús propi.

Tots, tots catalanistes, com tots homes, que després d'homes, som catalans, per imperi de la biologia. En l'hora del triomf de Catalunya, però, els que siguin de millor sang catalanistes, com velles vestals, mantindran el foc sagrat per a calar-lo més endins de les ànimes i arribar fins a l'entranya, en la tasca magna de catalanitzar Catalunya.

REGRESSIÓ

El Bisbe de Girona doctor Vila i Martínez, s'ha distingit sempre pel seu anticatalanisme. Tothom recorda el servilisme del Prelat envers la dictadura; els seus afanys de proselitisme espanyolista; els seus afalacs a les autoritats dictatorials, maldament fossin de la mena dels Chamorros, que sense empatx abofetejaren els sacerdots.

Una anècdota descriu l'esperit anticatalà del Bisbe de Girona. Un dia sortí ade Verges, practicada la visita pastoral, i eren a la carretera a acomiadar-lo les nenes de l'escola, les quals el saludaren dient: "Passi-ho bé, senyor Bisbe". Sentir això i girar-se el Prelat, fou tot u, mentre les deia: "—No se dice así, sinó, V. lo pase bien señor Obispo".

Doncs bé: d'un temps ençà s'observa que en els medis eclesiàstics oficials gironins hi ha una regressió en catalanitat, com demostrant que pels dits medis el temps petrifiquen idees i tendències. Els documents episcopals, continuen en llengua no catalana, no cal dir; i de bell nou s'intenta influir en la castellanització de les manifestacions eclesiàstiques i pietoses. El fracàs de la pomposa "Cívica femenina" n'és una mostra. L'altra n'és les suggestions fetes per tal que els sermons de les Quaranta Hores fossin en castellà quants més millor. No hi ha remei ni esmena possibles. Com poden contemplar impossibles

Un invent sensacional

Vivim en un segle prodigiós. La intel·ligència humana treballa constantment davant la necessitat de trobar nous mitjans i combinacions amb què vèncer els nombrosos obstacles que ens envolten. No tenim temps encara de fruir i comprendre la transcendència d'un invent que creiem definitiu i que motiva una vertadera revolució en l'ordre científic, que ja un altre ens reclama l'atenció. Estem tan familiaritzats amb els invents que la nostra fantasia tot sovint construeix nous aparells i ens enlairem pels espais infinits del món dels somnis i de les quimeres.

Contemplant la història de les invencions humanes quedem perplexes enfront el progrés colossal dels pobles. Des de que varen inventar-se els instruments més senzills fins arribar als nostres dies, de maquinària complicada i fantàstica, de múltiples aplicacions de l'electricitat en el camp de la metalúrgia i de la química, de l'aplicació de la força hidroelèctrica, de la radiotelegrafia i telefonia, de la televisió, del domini gairebé absolut dels espais, de l'aire i del mar, i de tants altres que han arribat a nosaltres passant per tallers d'engranatges potents comunicant-se un moviment vertiginós que tot ho supera i tot ho venç, de màquines pesantes que accionen com si fossin joguines d'infants, per habitacions d'inventors laboriosos i pràctics, per laboratoris d'homes científics, per guerres cruentes que es declaren les nacions agitada per motius que molt sovint no coneixen ni comprenen; tots alhora actuant com elements preparadors d'una nova època, d'una nova humanitat, d'unes noves potències que dominen la política i l'economia dels governs i de les nacions i canvien la manera d'ésser de la societat i del individu. No són els invents altra cosa que monstres gegantins que empenyen als pobles cap al progrés i cap a una nova civilització.

I heus ací que quan menys ens ho esperavem han sortit dos novells inventors que ofrenen les primícies de la seva intel·ligència esplanant-nos un procediment per al salvament dels submarins en naufragi, un procediment que permet descobrir amb rapidesa el lloc exacte on està situat el sumergit; saber rigurosament la fondària que es troba; parlar amb la dotació del vaixell i poder-lo posar a flor d'aigua sense la intervenció de buços, malgrat es trobi a profunditats superiors a 200 metres, on ja és impossible el salvament per mitjà d'aquells ja que precisa excepcional resistència i qualitats per fer descensos superiors a 60 metres, a quina profunditat la presió a que està subjecte el buç és d'unes 7 atmòsferes i per tant l'aire que respira arriba als seus pulmons amb una presió anàloga.

El que no han pogut resoldre els tècnics navals interessats en contínues proves de màquines més o menys complicades que són resultat d'un treball incesant i neguitós, com s'ha demostrat amb el naufragi del submarí anglès M. 2., sembla que ho han resolt dos bons amics de Llagostera, els senyors Nadal i Casadevall, després d'interessants estudis i no poques dificultats, amb un procediment que al primer cop d'ull ens apar una cosa inversemblantment senzilla.

El procediment queda descrit en pocs mots. Els submarins aniran provistos d'una o més boies de tamany

i forma convenient amarrades sobre coberta per mitjà de dispositius pràctics que es maniobren des de l'interior. Va unit a la boia un cable de llargada variable que porta una indicació mètrica per a saber la profunditat a què es troba el submarí. L'altre extrem del cable va lligat a uns ganxos en forma semblant a un àncora, que actuen en posició invertida amarrat al casc del submarí en la coberta.

La boia porta uns dispositius per emetre senyals lluminosos, acústics o per provocar columnes de fum o per altre mitjans eficients que facilitessin el descobriment de dia o de nit de la boia flotant. Tots els dispositius o bé funcionen automàticament o bé maniobrats des de l'interior del submarí. En l'interior de la boia hi va un telèfon per a comunicar amb la tripulació i un document indicant les característiques del vaixell, el nombre de flotadors, llargada del cable i demés que puguin ésser útils al salvament. Tots aquests elements van dintre un compartiment especial de la boia tancat hermèticament que pot obrir-se amb molta facilitat àdhuc per senzills pescadors.

Quan el submarí va al fons, els tripulants des de l'interior, deixen escapar les boies que en el seu moviment ascendent van desenrotllant el cable que porten unit a elles. Ja en la superfície és fàcil descobrir-les, i per tant, saber el lloc del naufragi i la profunditat a què es troba.

El salvament es realitza pels vaixells-grúes que disposen de cables potents que porten en un extrem una anella de ferro pesat. Pescada la boia es desenganxa el cable a que va unida passant-lo per dintre l'anella i deixant relleiscar aquesta i el seu cable guiada pel que estava unit a la boia anirà a posar-se en contacte amb el submarí en el punt en que està fixada l'àncora amb quins ganxos quedarà l'anella amarrada. Repetida l'operació amb l'altra o altres boies, millor des de diferents vaixells, serà fàcil aixecar el submarí i treure'l a la superfície.

Aquest senzill procediment és el que ens expliquen els dos novells inventors enduts per l'entusiasme i l'optimisme. Ells en diuen **Pou de Colom**, nosaltres no trobem altra paraula més a propòsit que "enginyu".

Dificultats tècniques? No càpiga dubte. Però pot ésser probable que totes elles puguin resoldre's admirablement pels tècnics navals. Cal recollir la iniciativa i tenir en compte que no hi ha cap obra humana que pugui tenir-se per definitiva, totes estan subjectes a continuades modificacions que les fan més viables i perfectes.

Fins ací nosaltres. La nostra missió és llençar la notícia. Des d'ara, faltats de coneixements que ens faci possible un estudi seriós del procediment inventat, deixem pas lliure als tècnics per a l'estudi d'aquest fruit de la intel·ligència.

Els demés, els profans, no podem fer altra cosa que contemplar els esdeveniments i retre, si més no, un sentit homenatge a la bona voluntat d'aquests homes, que a l'ensem que sigui una felicitació sincera, els serveixi d'estímul per a prosseguir amb estudi i treball en el perfeccionament d'aquest invent humanitari.

LLUIS G. FRANQUESA

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

Enquestes de VIBRACIÓ

¿Quina influència creieu exercirà el vot de la dona catalana en els resultats electorals?

¿A Girona i a les seves comarques, en especial, en quines directrius creieu es manifestarà?

¿Sou partidari de la representació proporcional?

Publiquem les següents respostes a l'enquesta:

I

No sóc un entusiasta del vot femení, dit sigui sense voler que se'm titlli de poc galant. Les raons que tinc per a no sentir aquest entusiasme no van contra la galanteria, ans al contrari.

Això fa que no hagi pensat massa en les conseqüències que al nostre país tindrà el vot femení.

Em decanto a creure que, en general, no afectarà gran cosa els resultats electorals, llevat del natural augment de sufragis.

II

Localitzant el cas a Girona, no puc dir gran cosa diferent del que deixo apuntat en parlar de Catalunya en general.

A Girona, on la família és una institució amb tota la flaira tradicional, és lícit de creure que el vot femení no influirà de manera forta en els resultats de les votacions. Hom sembla autoritzat a creure que la muller votarà com el marit, la filla com el pare i la germana com el germà.

De totes maneres no em sembla que el vot femení a les comarques de Girona hagi d'afavorir, avui per avui, solucions de pronunciat esquerrisme i menys d'extremisme de la mà esquerra.

III

Sóc decididament partidari de la representació proporcional.

Aquest sistema electoral em sembla el més just. Però en la situació que es plantejarà a Catalunya en les primeres eleccions a la Generalitat, crec que aquest sistema o un de semblant, és l'únic possible, si no es vol inferir un greu dany a Catalunya.

Mai, en efecte, necessitarà el nostre país que l'obra de la seva interna constitució, de la seva creació, podríem dir, sigui realitzada per la totalitat de Catalunya, és a dir, per una representació en que hi siguin tots els sectors d'opinió.

El sistema majoritari pot significar lliurar la pàtria a un sol partit i em sembla que la experiència feta ja ha demostrat el perill d'aquesta política unilateral i exclusivista. De més a més, a la nostra terra hi ha actualment, com a conseqüència del traspàs del canvi de règim, nombrosos sectors diferenciats i no sembla a venturat profetitzar encara el naixement d'altres, amb la possible creació de nous partits. No crec un mal, si no tot el contrari, aquesta matisació en aquest moment. Serà després en el Parlament de Catalunya on d'aquest fraccionament se'n formarà la majoria coincident, damunt la qual podrà actuar el Govern de Catalunya, i haurà d'ésser allí on les grans concentracions o els partits futurs de Catalunya, es formaran. I per a que aquesta obra sigui possible, amb aquest esperit d'integritat, cal la representació proporcional o un sistema equivalent.

CLAUDI AMETLLA
Governador civil de Girona

I

Desorientadora. Vivim en un país en el qual les oligarquies governants desdenyaren sistemàticament la dona com element de ciutadania i feren objecte d'ironies fàcils les propagandes feministes. Per això crec que la major part de les dones no estan preparades per a votar i que l'improvització d'un cens femení pot ésser perillosa. Hi ha, naturalment, minories selectes, però aquestes influeixen poderosament en la vida pública sense necessitar de votar. De moment, m'hauria plagut més donar a les dones el dret innegable a ésser elegibles i reservar per a més endavant el dret a ésser electores. Per això vaig abstenir-me de votar quan la qüestió va ésser discutida al Parlament.

II

Aquest segon punt és de mal contestar. Les que votin amb consciència no podran fer-ho ni contra Catalunya ni contra la Llibertat. Però, i les altres? N'hi haurà tantes que portaran la papeleta a l'urna amb una absoluta inhibició de tot criteri i fins de tot discerniment!

III

Sóc decididament favorable a la representació proporcional que reivindica pels partits polítics responsables el dret a representar i a governar. Amb representació proporcional s'acaven els aventurers i les corrupcions del sufragi i les complaències personals. Amb ella els electors que voten una llista completa realitzen un acte magnífic d'afirmació política i els que esborren noms una remarkable acció depuradora.

A. DE QUINTANA
Diputat a Corts

aquesta regressió els catalanistes de dreta?

LA PORNOGRAFIA AL TEATRE

La Companyia que actuava al Teatre Municipal, posava periòdicament en escena obres pornogràfiques.

El cas fou certament denunciat pel regidor i amic Dr. Pascual en plena sessió municipal.

Per col·laborar a aquesta lloable denúncia, escrivim aquestes ratlles, per protestar de què es vegin envilides les taules del nostre primer teatre, per exhibicions d'una procacitat censurable i d'un mal gust que ultrapassa la groleria.

No és aquesta qüestió opinable. Per molt tolerant que hom sigui, hi ha uns límits que la decència més superficial assenyala com infranquejables perquè la moral ciutadana que la civilització promulga i imposa, els repudia sense atenuacions.

No hem quedat que el Coliseu municipal havia d'ésser una escola instructiva i culta?

Esperem que hi haurà una prohibició fulminant de semblants espectacles, per ara i pel futur. Suposar el contrari seria una ofensa als homes que elegirem.

AUGURIS DE PRIMAVERA

Ha començat la primavera en l'aire, en els camps i en el calendari.

L'aire pren tebiors delícies; transporta les primeres flaires del temps benigne; s'omple dels xiscles de l'ocellada.

Els camps s'encatifen de la verdor dels sembrats; floreixen els ametllers; brosten les gemmes inicials; canten una cançó d'eufòria rius, rieres, recs i reguerons.

El calendari ens avisa de l'abril, que arriba cavalcant un corcer de bons auguris, vestit del verd d'abril que no té parió amb cap altre verd de l'any.

Auguri d'una bona anyada de collites; de revingudament de deus exhaustes; de vessament de totes les pompes primaverales.

Auguri parell de l'esperit civil que es consolida i es purifica un xic més cada dia; de principi d'autoritat que s'afirma; d'una política de govern que desplega un programa d'iniciatives esperançadores; d'una normalitat que pren cada dia un xic més, i sobretot, auguri d'un Estatut de Catalunya, que ens hada l'ànima a la visió luxuriant d'una nova llibertat que s'acosta.

ALLUVIONS POLÍTICS

L'observador polític no pot deixar de constatar el fenomen que s'opera en les nostres latituds. Una integració de part dels vells residus monàrquics en el marc renovellat del partit radical i l'integració d'una altra part en les fileres recompostes del tradicionalisme.

En una paraula, un moviment d'alluvió dels antics cacics, de les colles upetistes, dels sectors anticatalans i dels monàrquics escaduers vers les rengleres radicals de Lerroux i les carlines de Beunza.

Al radicalisme hi van els que fien dels soleis propicis d'un nucli que tindrà aviat en les mans els ressorts del poder; al tradicionalisme els que per motius d'indole religiosa o per dictats de monarquisme més o menys autèntic, cerquen un sopluig per a bellugar-se i treure el cap quan les circumstàncies ho permetin.

El desdoblament de les dretes clàssiques, divergeix i llisca a un costat i altre de la "Lliga", que no guanya contingents nous i que continua essent tinguda per uns i altres, com adversari irreductible. La "Lliga" no ha fet prosèlits i manté íntegra l'antipatia i el recel que ha desvetllat sempre a uns i altres.

Alliats d'una hora d'esperoiment, les dretes clàssiques prenen posicions i planten tendes. Tot fa creure que el tradicionalisme de sentor més rescol-

La setmana

ANIVERSARI

L'any passat, per aquests dies, una intensa agitació ens dominava. La febre de preparació d'una campanya electoral no és cosa senzilla després de tants anys de viure allunyats de l'opinió.

Les llistes s'emplenaven de ratlletes roges i negres: les roges indicaven els noms dels ciutadans de sang roja, sang revolucionària contra la monarquia de les dictadures; les negres marcaven els electors d'idealitats esmortuïdes o retrògrades.

Quanta feina! I encara que una esperança ferma sempre ens encoratjava, l'interrogant del resultat no ens deixava en tranquil·litat.

Ha passat un any, i totes aquelles il·lusions i somnis han esdevingut fets reals; les forces desplegades no ho foren en va. Ací i allà, el treball que sapigué agermanar i presentar al poble la llista interminable d'acusacions contra el règim borbònic, obtingué com a premi l'allunyament etern d'aquella dinastia de mal record i la vinda definitiva del règim republicà.

Nosaltres estem segurs que els regidors recordaran amb intensa joia les jornades triomfals de les seves eleccions. No dubtem que el poble recordarà amb alegria els fets precursors de la proclamació de la República.

VIBRACIÓ voldria que en aquestes diades la gent vibrés altra vegada dies gloriosos, perquè, d'aquesta manera, l'ànima del poble es vivifica, i

amb intensitat parella a la d'aquells el foc de l'ideal rep una nova càrrega d'ecombustible. Es precis que els capdavanters que estan més en contacte amb el poble, aprofitin l'avinentesa per esperar a la massa que a voltes es desanima i defalleix; i és precis igualment no oblidar que en la ruta de les transformacions polítiques, la nostra terra encara no ha fet tot el seu camí, i que l'assistència directa del poble pot ésser precisa en qualsevol moment.

Per això VIBRACIÓ llença una idea: la de commemorar amb tota la joia i esplendor el primer aniversari de les jornades alludides. I al llençar-la, la dirigeix especialment al Consistori Municipal com a representació més directa del poble.

En breu plaç poden organitzar-se festes infantils, balls, actes populars, etc. Festes infantils on els infants poden demostrar l'educació rítmica que els hi han ensenyat els mestres de la República; festes on els atletes i els esportius dediquin unes exhibicions a la primera joventut de la República i si és precis enrodonir-les amb notes alegres i escalents en aquesta mena d'actes. Balles, per no deixar que la dansa invulnerable a les ofensives de la dictadura, manqui en cap esclat d'alegria del nostre poble. Actes populars on s'exalti la fe republicana, i no hi seria per demés un altre acte per tributar homenatge als ciutadans que més contribuïren al triomf que podem calificar-lo de capdal dins la nostra història.

K.

Per la música

NOTICIES I COMENTARIS

Els normalistes Dabau, Bataller, Carbó i germans Moreno, aquests últims ja titulars, dediquen els seus espais al conreu de la bona música.

Bell exemple!

Aquests homes, d'un esperit tan treballat, són una garantia per a l'escola.

Sabem que la nostra Associació de Música pendrà part activa en la celebració del centenari de Goethe.

Té en projecte una audició de les poesies del gloriós poeta que foren musicades per Beethoven, Schuman, Schubert i altres músics contemporanis.

Probablement serà Mercè Plantada, l'exquisida liederista, qui tindrà a son compte aquest delicat comès.

Aquesta audició anirà prologada per una intervenció literària i sonen els noms de Gaziol, Rosend Llates, Joaquin Pena i altres.

Lluís Millet ha dedicat unes paraules definidores, in memoriam, a Vicents d'Indy, suara traspasat. N'extraïem les següents:

"Acaba de morir un mestre i un home d'ideal, un artista i un home complet, tot d'una peça."

"Un artista sembla que vulgui dir un home vessant d'imaginació i sensibilitat, i, per tant, una mica al marge de la disciplina de la recta voluntat, al marge d'una conseqüència dreturera, descuidant l'ideal, si en té, a causa de les fosforescències enlluernadores. L'artista genial, autèntic, quan està incandescent per l'inspiració, llavors és un vident de les profunditats de l'ésser, és un expressiu de les realitats anímiques, és un revelador de la bellesa autèntica."

"L'obra i les ensenyances de Vicents d'Indy formen una síntesi perfecta de l'ideal cristià que les informen, i aquest és el més gran títol d'honor del mestre eminent que acaba de perdre la França."

El ja famós violoncel·lista Gaspar Cassadó ha acabat un nou Quartet que ha entregat al "Quartet Laietà" per a la seva estrena.

Mestre Nicolau ha estat homenatjat per l'Escola Municipal de Música de Barcelona erigint-li un bust en les aules on exercí el seu magisterat i en fou director.

Ens associem a l'homenatge a l'autor de "La Mort de l'Escolà".

A Riga, ha mort Eugeni d'Albèrt, cèlebre pianista i compositor. Fou dei-

xeble de Hans Richter i Liszt. Entre altres obres va musicar "Terra Baixa", aconseguint aquesta obra més de quatre centes representacions a Berlín.

També en foren donades algunes representacions en el nostre Liceu.

Aquest músic desconeixia completament la nostra terra, car, en Terra Baixa, feia ballar sevillanes als pastors del Pirineu.

JOAN GERIÓ

Comentaris gramaticals

IV

DIÈRESI

Aquest signe ortogràfic, els dos punts que hom posa damunt la i i la u per indicar certes particularitats de la pronunciació, per demostrar que no són subjuntives o sigui que no formen diftong amb la vocal que les precedeix, quantes vegades han fet rodar el cap als cada dia més nombrosos catalans que, en escriure, empren habitualment la nostra llengua!

Sovint veiem amb dièresi mots com: país, contribuir, agraint, deduiran, gratuït, egoisme, panteista, veí i fins laic.

La dièresi ens demostra, com ja deixem exposat més amunt, que la i i la u precedides d'una altra vocal no formen síl·laba amb aquesta. Veïna és un mot de tres síl·labes. (Ve-i-na). Feina i taüt tenen dues síl·labes. (Fei-na. Ta-üt). Però la dièresi s'usa solament quan la separació no pot ésser demostrada d'altra manera. Contribuïem (con-tri-bu-i-em), veí (ve-i), país (pa-is) no porten dièresi perquè la i d'aquests mots és accentuada gràficament, la qual cosa ens diu clar que no és subjuntiva, que no forma diftong amb la vocal que la precedeix. Altrament aquella i no admetria l'accent gràfic.

Si escrivíssim veí, país, contribuïem, en pronunciar-ho no observariem cap diferència amb veí, país, contribuïem; però el primer mot ha de portar accent per raó de la regla ortogràfica segons la qual han d'ésser accentuats tots els mots aguts acabats en vocal; el segon, perquè és agut i acaba en s, i el tercer, perquè és un mot pla i no acaba en vocal, en s ni en en, in, que són les terminacions que exigeixen accent gràfic quan es tracta de mots aguts.

Ja hem dit que la dièresi s'usa solament quan no hi ha altra manera de demostrar la separació. Per això paísos, veïna porten dièresi, (malgrat

Ciudadans! Ciudadanes!
Es reparteixen a domicili els butlletins per a la formació, amb referència al dia 1 de març, del

Cens electoral

Tenen obligació ineludible d'inscriure's els homes i les dones majors de 18 anys.

Es el compliment del deure primari de ciutadania i el medi per a poder exercir el dret de sufragi.

Per Catalunya, per la Llibertat, per la República.

país i veí) doncs es traceta de mots plans acabats, respectivament, en s i a i per aquesta raó no admeten accent.

L'ús de la dièresi seria fàcil si la seva regla es reduís al que deixem exposat. Però hi ha una sèrie important d'excepcions que dificulten la seva correcta aplicació. Són les següents:

No usarem la dièresi, en els verbs de tercera conjugació:

Quan es tracti d'un infinitiu. — Agrair, produir.

Quan es tracti d'un gerundi. — Agraint, produint.

D'un condicional. — Agrairia, produiria.

D'un futur. — Agrairé, produiràs.

En la i i la u que segueixen els prefixos re, co, contra, auto. — Reivindicació, reunir, coincidir, contraindicar, autoinducció. (Cal tenir en compte, però, que el verb reüllar i algunes formes del verb reeixir (reix, reixo, etc.) exigeixen la dièresi.)

En les terminacions llatines um, us. — Harmonium, Sírius.

Gratuit i fortuit s'escriuen sense dièresi. Laic, també; però no laïcisme, laïcització, laïcitzar.

HAC.

Ajuntament

CARNET D'UN ESPECTADOR

Sessió de segona convocatòria, presidida pel nostre amic Miquel de Palol, alcalde accidental. Assisteixen els regidors senyors Dalmáu, Vidal, Busquets Ventura, Cerezo, Escatllar, Rahola, Colomer, Ribas, Vilardell, Tordera, Busquets Norat, Tomàs i Bonmatí. Aprovada l'acta anterior i llegides la correspondència i despatx oficial anotem entre ella, una petició del senyor Argelés per a que li sigui atorgada la rebaixa i demés avantatges en la matança de tocino, comproment-se a un mínim de 100.000 kg. Passa a la Comissió d'Hisenda.

S'entra a tractar del dictàmen deixat damunt la taula, l'anterior sessió, sobre: contesta a donar a l'Ajuntament de Sant Daniel, que és en sentit negatiu, a tenir aquell Ajuntament cap dret al cementiri de Girona.

El senyor Busquets Norat impugna el dictàmen en llargues consideracions: primerament no troba bé que la Comissió solament s'hagi dirigit al senyor Quintana per a que l'assessorés i demana un dictàmen d'un altre advocat; segonament troba a mancar en el dictàmen del senyor Quintana, sentit jurídic; tercerament voldria que s'hagués format una Comissió de l'Ajuntament de Girona i Sant Daniel per a discutir la qüestió i per últim diu que en el cementiri de Girona hi han enterrats veïns de Sant Daniel i per això aquest Ajuntament ja pot creure's en el dret de discutir la propietat.

Tant i tant està fora de tò que el senyor Tordera li diu amb vehemència, que el senyor Busquets està fent d'advocat de l'Ajuntament de Sant Daniel.

Aquesta interrupció dona lloc a que el senyor Bonmatí demani a crits a la presidència que ampari el dret de les minories a discutir i exposar les seves opinions. El senyor Palol contesta al

senyor Busquets Norat i li diu que l'informe del senyor Quintana és una cosa diferent del dictàmen de la Comissió i que ni tant sols té estat oficial en aquells moments i que el que ha de discutir el senyor Busquets és el dictàmen de la Comissió; però el senyor Busquets Norat es veu que vol aprofitar el dictàmen per a tornar a parlar del cementiri i de la raó que tenia l'Ajuntament en pendre'n l'administració, etc., etc.

El senyor Vidal, va contestar al senyor Busquets que si s'havia demanat informe a un advocat era per estar la Comissió més segura i que la Comissió de Governació donaria al seu temps compte de l'informe del senyor Quintana per a que l'Ajuntament en tingüés coneixement.

El senyor Tomàs exposà que al dictàmen podria afegir-s'hi exactament l'informe del senyor Quintana referent a aquest punt, el que no accepta la Comissió perquè l'informe del letrat encara no tenia estat oficial. Passat el dictàmen a votació, el senyor Bonmatí demanà sigués nominal, retirant-se seguidament del saló amb el seu company de minoria senyor Tomàs. Va aprovar-se amb el vot en contra del senyor Busquets Norat.

Va tornar a Foment un dictàmen sobre instància de l'Associació d'Arquitectes i se n'aprovà un de Cultura sobre celebració de la Festa d'Homenatge a la vellesa i adjudicació de pensions, invitant, amb aquest motiu l'Alcalde senyor Palol, als regidors i recomanant assistència a l'acte.

Anotem precés dels senyors Vidal, Tordera, Tomàs, Rahola i una proposició del senyor Colomer referent a la erecció a Girona, d'un monument a Ferrández i Bellès.

Si hem de comentar la sessió d'ahir haurem de fer-ho en termes durs per l'actitud del senyor Busquets Norat, que està col·locat obertament contra els interessos lligitims de la ciutat. No hi ha ningú que, ni remotament, pugui pensar en que Sant Daniel tingui cap dret al Cementiri de Girona i no obstant, el senyor Busquets Norat, fent mancament als vots ciutadans de Girona, en aquesta sessió ha fet el paper, com digué el senyor Tordera, d'advocat d'aquell Ajuntament.

Serà qüestió que els ciutadans ho recordin. Prova palesa de lo que diem, la tenim en l'actitud dels regidors regionalistes, que no volguent tenir damunt seu, la responsabilitat del vot contrari al dictàmen s'absentaren del saló. No per això hem de deixar de recriminar l'abstenció, que creiem nosaltres, en aquesta qüestió és una deserció als deures ciutadans i que els seus electors poden, amb fonament, demanar-ne comptes.

FRIC

La festa dels Homenatges a la Vellesa

El dilluns de Pasqua es celebrarà com cada any a Catalunya la XVIII festa dels Homenatges a la Vellesa, la qual com tothom sap, fou fundada l'any 1915 per la Caixa de Pensions per la Vellesa i d'Estalvis.

Les poblacions que celebraran aquesta festa, entre altres hi ha Canet de Mar, Calella, Pineda, Malgrat, Santa Coloma de Farnés, Les Planes i Serinyà.

sit, pren abrivada i es disposa en nom del seu lema tripartit a intervenir en les lluites públiques sota banderes pròpies i desplegades. Es un atot nou que intenta treballar pel seu compte, creient-se una panacea taumatúrgica.

EN EL CENTENARI DE GOETHE

El centenari de la mort de Goethe s'ha escaigut aquesta setmana i tot el món culte s'ha unit en un record d'homenatge al creador de "Faust". Notables estudis — el de Ludwig primer — s'han publicat en aquesta ocasió sobre el geni alemany i la seva obra. Girona no ha mancat amb una excel·lent aportació. El Comitè format amb motiu del centenari, ha obert un concurs per a premiar el millor treball sobre Goethe, i l'Ateneu ha rendit tribut emotiu i erudit a l'immortal de Weymar. Carles Ribà, dimarts passat, digué sobre Goethe coses magnífiques en la seva conferència del saló de sessions de l'Ajuntament.

Verne, Balzac, Goethe, són tres autors que els joves llegeixen preferentment, i que tenen damunt dels esperits en formació una influència en cada període típic de la primavera evolutiva de la vida. I sempre en l'ordre de les lectures, les que ho són dels temps juvenils, deixen un solc més perenne en el record i en la fesomia espiritual dels anys madurs.

Goethe ens donà la corpòria impressió d'un sentit humaníssim de la vida. En "Werther" arribava al patetisme; en "Hermann i Dorotea" arribava a l'entendiment idil·lic; en "Faust", l'obra de tota la seva vida, arribava a l'ambició.

Goethe en morir exclamà: — "Més llum". La dita, transcendental o nímia, és l'exponent del neguit i del turment que dominà aquella fornal de passió, que crepitava encara entre les cendres de la senectud. Per això Goethe, viurà en la vida del món, com una entronya palpitant; com un troç de carn eternitzat.

ORTODOXIA MARXISTA

Julia Besteiro acaba de fer en un discurs públic una apologia de Karl Marx i ha dit que professava la més pura ortodoxia marxista. La declaració de l'il·lustre president de les Corts, veu representativa del socialisme espanyol, tenia un sentit definidor ben interessant.

Besteiro ha plaçat doctrinalment el socialisme espanyol en un lloc de pura tradició marxista, com si volgués donar precisions que fossin un advertiment. Malgrat les tàctiques seguides de col·laboració republicana i d'actuació co-governant, els socialistes no han fet marxa enrera en els postulats clàssics de la teoria fonamental en el credo socialista.

Marxista pur i ortodoxa, s'ha declarat Besteiro, i en fer-ho ha insistit en allò que resta com a més sobresortint de la doctrina marxista, en allò que sobreviu el revisionisme que ha esmotxat a Marx, en el destraleig dels seus exègetes, principalment Bernstein i Sorel. I el que més reviu de Marx és el principi de la lluita de classes, enunciat que Besteiro ha agitat com bandera.

La lluita de classes que és l'essència de l'antiliberalisme, precisament, perquè irromp contra el principi de la solidaritat humana fraterna i justa; perquè desencadena un esperit de dissociació tan nefast com el feudalisme; perquè sembla odís i no conviències; perquè provoca estralls innecessaris.

Prenguem nota de les paraules de Besteiro, com a guia preciosa i segura de les posicions que corresponen als partits liberals vis-a-vis del socialisme espanyol.

REVIFALLA TRADICIONALISTA

L'esperit de Nocedal, ressucita. El de Aparisi i Guijarro, ressucita. El de Mella i Manterola, ressuciten.

A Girona, seguint el corrent, s'observa la revifalla entre els espectres

Noticiari

L'Ajuntament de Cassà de la Selva ha rebut de la Generalitat 12.500 pessetes amb l'objecte de socórrer els obrers parats de la localitat; a tal fi s'han començat les obres que consisteixen en la prolongació de l'Avinguda del 14 d'Abril fins a trobar la carretera de Girona a Sant Feliu de Guixols, en el quilòmetre 13'5, i obrir un carrer que anirà de l'Avinguda del 14 d'Abril a la plaça del Pervindre, en sentit perpendicular. Hi ha altres obres d'importància en projecte, com són l'edificació d'un altre pavelló d'escoles graduades per a noies, per el qual ja s'ha sol·licitat del Ministeri d'Instrucció Pública la subvenció de 70.000 pessetes per a començar l'edifici en el terreny que per aquest motiu es té disposat. L'Ajuntament també es proposa comprar els camps lliandants de les escoles per a millors municipals i emplaçar-hi el Camp l'Esports.

La carretera Cassà-Caldes de Malavella amb ramal a Sant Andreu Salou, aquesta setmana ha anat a la subhasta, la qual haurà d'ésser lliurada en el terme de 14 mesos.

L'Alcaldia de Palamós obre un concurs entre Inspectors municipals Veterinaris per tal de cobrir la plaça de Veterinari vacant de l'Ajuntament. Se li assenyalen 1.865 pessetes anyals. Les instàncies de sol·licitud i condicions que es fixen, deurán presentar-se a l'esmentada Alcaldia.

La Junta de l'Ateneu de Girona ha acordat inscriure's al Congrés d'Educació General que organitza l'Ateneu Enciclopèdic Popular que es celebrarà a Barcelona els dies 14, 15, 16 i 17 d'Abril propinent.

Per l'Ajuntament de Llànsa s'ha acordat contractar amb la Caixa de Pensions o altra entitat un emprèstit de 60.000 pessetes amortitzable en 20 anyades, per atendre al cost de la

compra de dues cases per tal de construir obres de reforma i construcció de pisos per als Mestres i Mestresses.

El propinent dilluns de Pasqua a les 12 del matí, tindrà lloc al saló de sessions del nostre Ajuntament l'entrega de les quatre pensions vitalícies creades per la Corporació en els seus nous pressupostos i al mateix temps per part d'aquesta "Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis", s'entregaran altres quatre que la Caixa ha concedit al prec de l'Ajuntament i en celebració de la ja tradicional festa d'homenatge a la vellesa desvalguda.

L'acte que tindrà caràcter íntim serà honrat amb l'assistència de les autoritats, representacions i els beneficiats.

El dilluns de Pasqua tindrà lloc al veí poble de Sant Julià de Ramis el segon Homenatge a la Vellesa, organitzat per aquell Patronat local d'acord amb la benèfica Caixa de Pensions concedint-se una pensió vitalícia de 365 pessetes anyals i varies llibretes d'estalvi als vells més necessitats.

Ha estat nomenat notari d'Hostalrich el senyor Raimond Fernández Cuesta.

Després d'algunes setmanes de vaga ha quedat solucionat el conflicte de la fàbrica Coma i Cros, de Salt. S'han reintegrat al treball tots els obrers havent acabat aquest conflicte que tant perturbava la vida de la veïna població.

Amb motiu de la solució d'aquest enutjós afer, el Governador ha estat molt felicitat.

Com sia que encara hi ha alumnes que cursen el batxillerat segons el pla de 1926 i no l'han pogut acabar, s'ha publicat una ordre d'Instrucció Pública autoritzant examens segons l'esmentat pla en les convocatòries de Juny i Setembre d'aquest any.

Els alumnes que en els propers examens no puguin acabar, no tindran altre camí que adaptar-se al pla que regirà el curs vinent.

Escriuen de Llagostera

Conferència:

El passat dia 17, a les nou de la vetlla, tingué lloc al saló-teatre del Casino Llagosterenc una conferència a càrrec del Dr. Oliverio Brachfeld, catedràtic de Psicologia en la Universitat de Budapest, dissertant sobre l'escaient tema "Goethe i nosaltres".

El bon amic nostre, el Dr. Pascual, entusiasta col·laborador de tot lo que representi un millorament intel·lectual, féu la presentació del Dr. Brachfeld amb un bell parlament, del que cal remarcar, el just elogi fet a la personalitat de l'il·lustre conferenciant.

El local que, com sempre, fou el suficient plè, i els aplaudiments que va recollir l'orador al final de llur dissertació, és una prova que palesa la simpatia amb que sap acollir el poble de Llagostera la tasca meritíssima que des d'un temps vé portant a cap la nostra comissió de cultura de "Palestra".

Malgrat tot, però, és una realitat ben poc falaguera que aquesta comissió hagi de doldre's encara de la manca d'ajut econòmic que troba per part de molts, que ben poc sacrifici els hi representaria contribuir a les despeses que suposa la realització d'aquest pla cultural. Si espontàniament ho denunciem des d'aquestes planes de VIBRACIÓ, és bo i esperant que aquests senyors, que de passada es diuen aimants de la cultura, acabaran per donar-se compte que negar el seu ajut a una obra tant educativa com és a-pesta, no fan altre mal que boicotejar-se la seva pròpia i la de llurs conciutadans, impossibilitant a la vegada, als organitzadors, de que puguin oferir-nos amb molta més freqüència el concurs de nous conferencians, d'una vàlua tan sòlida, al menys, com els que hem sentit fins ara.

Un centre tradicionalista?

Es rumoreja molt sobre la probable formació d'un Centre Tradicionalista a aquesta vila. Hi ha qui ja ho assegura, i d'altres que encara hi afegixen que inclús instal·laran un servei de cafè-bar, donant-hi també aquesta

mena de diversions i vetllades, que sense voler fer-ne comentari, tant s'adiuen a aquest ambient especialíssim que respiren aquests centres reaccionaris tan contraposats a la corrent de democràcia i liberalitat en que vivim.

Jo crec que, encara que aquests rumors arribin a ésser una realitat, amb res han d'influir ni en l'ambient ni en la vida política del nostre poble. Ho veuríem més aviat, com a conseqüència d'aquesta mena de croada i de propaganda interessantíssima que porten a cap per tot arreu els partits tradicionalistes, en continu boicotatge del règim que va desposseir-los de llur domini. No saben acostumar-se a l'obediència, un cop ja perduda la seva força plutocrata, ni tan solament accepten com a cosa lògica d'un dret natural, la evolució dels pobles vers un grau més superior de llibertat i de democràcia. Per ells, tot és endebades.

De cap manera podria creure, què, de fundar-se aquest Centre Tradicionalista, actú sota una disciplina política, a plena llum, i de bracet amb els partits demagogs d'extrema dreta. Ho considero massa perillós per ells, voltats com es troben d'un ambient genuïnament popular i equilibrat, rebutjós d'extremismes com és el que se respira aci, i aquesta ullada que forçosament ells tindrien que donar primer sobre l'estat de l'atmosfera política que avui es respira, seria més que sobrer per així fer-los-hi veure. De tot això, pot deduir-se'n què, de pretenir actuar políticament i fóra de la clandestinitat, solament tenen un camí únic que els hi ofereix perill, i aquest no és altre que el de col·laborar lleialment amb el poble sobirà, allunyant els extremismes d'una part i altra, i situant-se francament al costat del règim com a mal menor per ells, davant llur ideologia. La demagogia de dreta no els hi portaria altra cosa com a resultat final, que una altra reacció que arrossegaria una nova evolució més extremista encara què, la que per ells, erròniament, avui ja se'ls hi fa incompatible.

Corresponsal

VIBRACIÓ

SETMANARI CATALANISTA REPUBLICÀ

El senyor que

viu a carrer de

es subscriu al periòdic.

(data)

EL SUBSCRIPTOR,

Senyor Administrador de "Vibració" - Força, 6, baixos. - GIRONA

Vulgarització del Reglament de futbol

III

Antigament,—i en dir antigament parlant de futbol, no vol dir que hagin passat molts anys — la càrrega al porter, era la jugada més emotiva, però també la més perillosa i brutal que s'efectuava en el decurs de les partides. Parlem per pròpia experiència.

El porter, és sens dubte el jugador que quan entra en joc, queda amb més inferioritat que els altres, per a protegir-se i defensar-se de les escames dels contraris, perquè ha de dedicar tota la seva atenció a la pilota, degut a la proximitat del marc que defensa.

Abans, el presenciar una partida de futbol, us donava la sensació, que la única finalitat d'aquesta, era cercar la inutilització dels respectius porters; tal era la impasibilitat de l'àrbitre davant les brutals entrades dels davanters a aquell.

Durant el curs d'una dècada ençà, podríem dir que ve passant tot al revés.

Sense que els reglaments s'hagin modificat en el més mínim, els àrbitres vénen penalitzant tota entrada contra els porters.

El públic ha assimilat molt bé aquest canvi de tàctica arbitral i fins hem constatat més d'una vegada, que ha esbronat el jugador que s'ha atrevit a entrar el porter.

Ni tant, ni tan poc. Cal posar les coses al seu lloc i no privar el joc d'aquests moments d'emoció que produeix l'intervenció del porter amb els davanters contraris. Escatirem com i de quina manera ha de produir-se aquesta jugada.

La regla 8 dels reglaments de la Federació espanyola diuen textualment: "No podrà cargarse al portero, más que cuando esté en posesión del balón, cuando obstruya el paso a un contrario, o cuando haya salido fuera de su línea de "goal"."

Queda ben clar, doncs, que pot carregar-se el porter, quan aquest agafi la pilota dintre la seva àrea o quan sense ella dificulti l'actuació d'un contrari.

Cal remarcar que la càrrega, com totes les dels altres jugadors, no pot ésser ni violenta ni perillosa.

Cal distingir sempre l'acció de saltar del davanter juntament amb el porter per anar a buscar el control de la pilota, amb la càrrega. S'entén i és, càrrega al porter, si el davanter salta sobre o contra aquest al mateix temps de procurar abastar la pilota.

Durant el curs de les partides, hem presenciat les següents jugades que els àrbitres han solucionat a favor del porter contravenint els reglaments del joc.

El porter, s'ha llençat a terra quedant la pilota sota el seu cos sense que els contraris hagin fet altra cosa que procurar prendre-li sense emprar violència com haurien procedit contra qualsevol altra jugador.

També hem vist la mateixa jugada efectuada pel porter, però quedant aquest accidentat sobre la bala, sense que l'accident l'hagi produït un contrari o sia per efectes d'haver topat contra el pal i encara més; hem vist com alguns porters contestaven a les entrades dels davanters amb patades més o menys dissimulades.

Això s'ha d'acabar. Hem d'exigir de l'àrbitre la màxima justícia i del públic la màxima serenitat per acceptar la solució reglamentària d'aquestes jugades il·legals. Cal tirar un Free-kick contra el porter en tots aquests casos que hem esmentat.

El porter en retirar la pilota amb excés, incorre en la mateixa falta que si ho fes un altre jugador qualsevol, com també en contrarestar la càrrega del davanter amb una patada. Tant si la retenció perllongada de la pilota és intencionada per a solucionar la situació difícil davant el marc, com si és per accident fortuït, cal acatar el que porta estatut el reglament i tirar el Free-kick contra la porta que

en cas d'entrar directament al marc no és goal.

En aquest cas, ens podríem trobar que la distància d'on s'ha produït la falta a la ratlla de goal fos inferior als 9 metres que s'han de situar els jugadors contraris en tirarse les faltes de càstic. Allavors d'acord amb la regla 10 dels reglaments, els jugadors podran situar-se sobre la pròpia línia de goal sigui quina sigui la distància que hi hagi entre aquesta i la pilota.

Remarquem que si la pilota entra en marc directament no és goal i també que la càrrega al porter en les condicions que hem assenyalat, solament pot efectuar-se quant aquest estigui dintre la seva àrea a quan difí culti l'actuació d'un contrari. Quant aquest estigui entre la seva àrea i la del defensa, podrà ésser carregat sense que retingui la pilota, com si fos qualsevol altre jugador.

Quan el porter traspasa la línia de defensa, queda convertit automàticament en un jugador sense cap prerogativa especial. Pel tant, si toca la pilota amb les mans, incorrerà en "gams" que tirat directament dintre el marc serà goal.

LLUIS BOTA I VILLA

El diumenge esportiu

El partit Girona-Martinenc ajornat

Diumenge devia jugar-se el match Girona-Martinenc, en el camp del primer, per el "Trofeu Generalitat". Per causes ben comprensibles la Junta del Girona ha cregut convenient que els equips del primer equip devien descansar el proper diumenge, per no restar-els-hi facultats per el dilluns de Pasqua, data que deu efectuar-se el partit Girona-Irún. Posades de comú acord les dues Societats han convingut traslladar aquest partit per una altra data més escaient.

En substitució d'aquest partit demà es jugarà en el camp de Vista Alegre un interessant match entre el C. D. Cassà i una selecció del Girona.

Propostes de millores

No podem menys d'adherir-nos a la petició elevada a l'Ajuntament per una societat culta de Barcelona, encaminada a conservar la torre de muralla del baluard de Santa Clara, al costat de l'Hospital.

Seria un bell testimoni d'un passat arquitectònic esvaït i un motiu d'ornamentació urbanística.

Convindria, ara que ve l'època de major producció de pols en les vies gironines de ferm disgregat, que s'adoptessin mides reguladores d'una intensificació del regatge.

Una d'elles, i ben eficaç, seria l'obligar els vehicles automòbils destinats al servei, a marxar quan rega a una velocitat de 8 a 10 kilòmetres per hora.

A la velocitat que acostumen marxar ara, no fan més que mullar el paviment d'una manera tan superficial que a la poca estona, és com si s'hagués fet en va el regatge.

Convindria adoptar la direcció única pels carrers de Pau Casals, Plaça del Moli, Plaça del Mercadal, Bernar-des i Santa Clara.

El tràfec intens en aquest itinerari i l'estretor del carrer, sobretot el de les Bernar-des, produeixen embossos i perills, fàcils d'evitar.

La direcció millor seria en el sentit del Pont de Pedra a la Plaça de la Independència, seguint pel carrer de Jaume I o la Avinguda de Ramon Folch.

Després d'haver establert la direcció única pel carrer de la Força, seria bo de fer el mateix en les esmentades vies.

de Savalls i Don Dalmacio; reconciliats "mestissos" i "cimarrons" entre si i amb els "alfonsins". "El Matí" ha fet lloc a "El Correo Catalán" i "El Debate" a "El Siglo Futuro". Alfonsins i carlistes locals, uneixen llurs fervors en un mateix "Centro Tradicionalista", i altra vegada el clarí de bèl·liques ardències sona irreverent i antilitúrgic sota les voltes del temple del Senyor.

Amb la capella de Sant Narcís plena, es celebrà no fa gaire una missa en sufragi dels màrtirs de la Tradició. L'hora que en la funció de les Quaranta Hores a la Seu dedica el "Centro Tradicionalista" fou la més concorreguda de totes les hores d'aquella funció eucarística, segons referències fidedignes.

Acostumats els "leales" a dormirar d'any ençà en una solitud gairebé macabrica, s'han reviscolat qui sap lo. La seva fantasia exuberant plena de gestes inflades i dels grans mots d'un romanticisme estantís, fabrica noves il·lusions utòpiques. Ja aviat aquells "cavallers" tornaran a apostar cada Nadal, de menjar en el següent el gall sota els auspicis del R. instaurat al solí d'Espanya.

Tots aquests indicis demostren la manca de seny de les dretes a ultrança; tot això demostra el grau de ramadisme dels catòlics oficials, que encara esperen en un Messies i que per instint fatal per la seva mateixa causa, senten l'encís de les situacions extremistes per desbaratades que siguin.

CATALUNYA-ESTAT

Aquest fou el títol de l'important conferència donada a "La Ralc" de Barcelona, pel benemèrit juriconsult senyor Maspons i Anglases.

L'exposició del conferenciant, elevada de to i d'una claretat magnífica, s'encaminà a demostrar la veritable personalitat jurídica de Catalunya, com a conseqüència de la proclamació de la República catalana i constitució de la Generalitat de Catalunya.

Cal retenir aquests tres passatges de la conferència:

"Per primera vegada, digué, a Catalunya, vingueren de Madrid uns ministres i digueren: Catalans, venim a tractar! Sempre havien dit: Venim a ordenar!"

"L'Estatut és la llei de relació, el contracte fet per dues personalitats situades en el mateix pla. Per tant, queda clar que no és possible una supeditació. Espanya influirà a Catalunya i Catalunya a Espanya a través no més de l'Estatut."

"No es pot negar als nostres diputats l'exercici dels drets reconeguts abans. Han fet bé d'assessorar i estudiar amb la Comissió gestora de l'Estatut, però això no vol dir que hagin d'acceptar el que no poden, perquè entremig hi ha un plebiscit que és l'expressió de la voluntat catalana. No hi pot haver diputats que acceptin unes esmenes que el poble no vol en nom de la seva sobirania."

Llengua pròpia, esperit propi, cultura pròpia constitueixen el gran fet nacional. Catalunya té aquests senyals inequívocs. Catalunya és nació. ¿Què hi fa que els textos oficials li diguin regió de la nació espanyola? Una Constitució i un Estatut duren anys. La cultura i l'esperit i la llengua d'una nació duren segles.

ROVIRA I VIRGILI

Mirador esportiu

La gran reunió de diumenge en el Autódrom de Terramar

En la nova època reanimadora del Autódrom de Terramar que cal posar de relleu, no creiem equivocar-nos, si diem que la reunió de demà pot catalogar-se d'explèndida. El programa de la jornada exten i variat n'és una mostra, si no, vegi's el programa que constitueix tot un rècord.

"Gran Premi de Pasqua" per a cotxes de carreres. Aquesta carrera es disputarà en dues sèries de 20 quilòmetres i una final de 30 quilòmetres; podran prendre part en l'última prova, els vehicles que en les dues primeres sèries obtinguin millors temps.

Es de creure que donada la fórmula de participar tots els inscrits en les dues primeres proves i els més ràpids disputar-se la final, serà d'una gran emoció espectacular.

La carrera de motos pel "Campeonato dels asos" promet ésser un dels plats forts del programa. Hi figuren inscrits els millors especialistes catalans que disposen de les més ràpides construccions de la indústria motorista. Entre altres cal esmentar la Rudge de Aranda i la Norton internacional de Vidal, que són les màquines més ràpides que han rodat per Terramar.

Per a donar un detall de la categoria d'aquesta carrera, solament direm que per a classificar-se, hom deu aconseguir passar els 135 quilòmetres per hora.

També hi figura en la gran reunió una carrera de 20 quilòmetres per a sidecars, i una carrera ciclista amb la qual donarà començ la gran jornada.

Completarà el programa, una exhibició d'aviació a càrrec de l'Aeronaútic Club, disputant una prova de destrucció de globus i amb els acostumats vols amb passatgers.

Si els esportistes que demà es traslladaran a l'Autódrom de Terramar, en busca de fortes emocions, en queden complaguts, ni mai.

La ridícula salutació feixista

Amb motiu de celebrar-se un partit de futbol entre els equips representatius d'Itàlia i Austria, en l'Estadi de Viena, el ridícul salut feixista fou l'esca d'un incident, puix que el públic vienès no li feu gens de gràcia per aquest motiu els italians no aniran més a Austria, segons manifestacions del president de la Lliga austríaca de futbol, que en el successiu no es tornaria a jugar-se cap més encontre entre Austria i Itàlia.

L'únic velòdrom que posseeix Barcelona desapareixerà?

Esportivament parlant podem dir que el temps de les vaques magres s'és arribat. Així ho han repetit mantegades els crítics esportius de la premsa catalana, i a l'abast de tothom està la seva aclaparadora realitat.

Una cosa ens cal fer remarcar, puix que si els aficionats al futbol, cada dia veuen amb el seu comprensible malhumor reduir-se llurs camps, els aficionats al esport del pedal encara estan esguardant fruit d'aquella plenitud que temps ha han assolit mantegades ciutats de molt menys importància que Barcelona.

De vell-nou, han sorgit noves i pessimistes notícies a l'entorn de la sort que correrà el popular Velòdrom de Sans. Ens resistim a creure que el cap i casal de Catalunya que aspira a celebrar en un futur pròxim "Les Olimpíades", — màxima concessió a què pot assolir una ciutat en matèria esportiva — no posseeixi cap societat ciclista que pugui reunir els cabals necessaris — en aquest cas 400 pessetes — per a sostindre un velòdrom amb unes condicions ben migrades com és aquest, que de tant en tant ve anunciant la seva devallada.

Es de creure que la secció ciclista del Sans sabrà superar aquestes difi-

cultats, així ho volem creure, però, cal cercar-hi una solució definitiva; desitgem que sigui la que més convingui a l'esport ciclista català.

TROFEU GENERALITAT

Resultat dels partits jugats la setmana passada

Dissabte:

Martinenc-Badalona, 3-0.

Júpiter-Girona, 5-1.

Diumenge:

Badalona-Girona, 2-0.

Martinenc-Júpiter, 1-3.

Puntuacions

	Partits					Gols				
	J	G	E	P	F	C	P			
Martinenc	4	3	0	1	12	5	6			
Badalona	4	2	1	1	9	7	5			
Júpiter	4	2	1	1	11	6	5			
Girona	4	0	0	4	4	18	0			

Aconteixement futbolístic a Girona

El propvenent dilluns serà sens dubte una data a senyalar en el te pels aficionats gironins i les seves historial futbolístic de la nostra ciutat. Es de lloar la tasca de la Junta directiva del Girona F. C. en quan es refereix a les gestions que ha portat a terme per a que la vinguda de l'Unió Club d'Irún hagi estat factible.

Si complicacions de darrera hora no venen a perturbar aquesta jornada que podem calificar de gran relleu esportiu, el proper dilluns en el camp de Vista Alegre, s'enfrontaran els primers equips de la U. C. Irún alineant els famosos internacionals Gamborena, René Petit, Emery i Regueiro, contra el Girona F. C., convenientment reforçat.

El fer venir a Girona un equip de la categoria de l'Irún ocasionarà unes despeses considerables a la entitat gironina, per consegüent cal que el públic hi correspongui per tal d'esperarlo per altres empreses.

De l'enquesta pro-piscines municipals

Bell exemple el que acaba de donar-nos l'Ajuntament de Santa Coloma de Farnés, amb motiu de l'enquesta pro piscines municipals que la Federació Catalana de Natació Amateur, ha adreçat a tots els municipis catalans. El sol fet d'ésser el primer i únic Ajuntament popular de Catalunya que tot seguit es feu ressó de la importància cabdal d'aquest bell projecte, nomenant seguidament i expressament una ponència formada per varis regidors per a posar-se d'acord amb la Federació Catalana, sobre detalls tècnics i per a fer-ne tot seguit una realitat. Ens demostra la sensibilitat d'aquests ciutadans, per tot el que significa un bé social.

L'Ajuntament d'Olot també ha fet quelcom en aquest sentit, sense de moment resoldre en definitiva.

No caldrà lloar en aquestes columnes — obertes a tota iniciativa ciutadana — les belles realitats que el seu inspirador i principal propulsor Manuel Basté, president de la Federació a què venim ocupant-nos, exposà d'una manera clara i terminant des de les pàgines d'un col·lega barceloní, de l'eficàcia i dels beneficis físics i morals d'aquest projecte.

Girona que temps ha se'n parla de pròximes construccions de piscines més o menys fantàstiques, han quedat reduïdes sempre en un safareix...

Voldríem que aquestes paraules servissin d'esperó per als nostres regidors, ja que no sabem que s'hagi fet res en aquest sentit. Seria deplorable desaprofitar aquesta avinentesa que ens brinda la Federació Catalana de Natació.

Caldrà insistir gaire?

E. M. MARTI